

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Litaniae & Rogationes cur institutae: & quomodo populus admonendus sit.

7

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

sius Augustinum docuit, de hoc altero genere interrogantem. Tu (inquit) ad quamecunque forte Ecclesiam (nimirum in unitate Catholicae Ecclesiae permanentem) veneris, ejus morem serva, si cuiquam non vis esse scandalum, nec quenquam tibi. Sed de his, ac quatenus Ecclesiasticae istae constitutiones obligent, alibi latius dicemus.

CAP. II. *Jejunia, ab Ecclesiâ indicta, reverenter observanda.*

Jejunia ergo, ab Ecclesiâ indicta, reverenter observari volumus; admonendusque populus, cur sint instituta; nempe ut corpus, per intemperantiam cibi aut potus luxurians, castigetur, in servitutemque redigatur, quo animus vegetior ac liberior laudibus divinis insistat, Divinaeque voluntati sese attemperet. Magnum certe & generale jejunium est, abstinere ab omnibus iniquitatibus, & ab illicitis voluptatibus seculi. Ad hoc perfectionis qui nondum pervenit, is Ecclesiae indictum, huc vocans, haud contemnat.

Aug. in Io. c. jejunium autem magnum, de conf. dist. 5.

CAP. III. *Irrisores Ecclesiasticorum jejuniorum reselluntur.*

Quae Ecclesiae ordinationem irrident, illique divum Paulum opponunt, quasi is jejunia Ecclesiasticis contradicat, gravissimam utrique contumeliam (Apostoli doctrinam dedita opera adulterantes) inferunt. Non enim Ecclesia aliquod cibi genus perpetuo interdixit, aut Iudaicum ciborum delectum contra Apostolicam doctrinam invexit: quinimo cum Paulo semper docuit, doctrinam esse demoniorum, cibum aliquem immundum judicare & prohibere, quem Deus creavit ad percipiendum cum gratiarum actione fidelibus, & his qui cognoverunt veritatem; quod scilicet omnis creatura Dei bona sit, & nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur. Sed potius Ecclesia, veteris legis ac Apostolicorum virorum exempla sequuta, jejunia quaedam publica certis diebus indixit, jubens tum à carnibus abstinere, & cibis aridioribus uti; non quod carnes immundae sint, sed ut luxui temperetur. Qua de re in Gangrensi Concilio, quod non multo post Apostolorum tempora observatum est, pari censura damnati sunt, tum hi qui nonnullos cibos carniū illicitos reputarint, tum illi qui, praeter necessitatem corporalem superbientes, jejunia communia totius Ecclesiae putaverint contemnenda, perfectam in sua scientia rationem vindicantes; quos anathema esse Concilium illud decrevit; atque alia multa, quae nunc in contentionem rursus vocantur, ut succincte admodum, ita Christianissime Apostolico spiritu definiit.

Ex Conc. Gangren.

CAP. IV. *Ecclesia constitutionem charitati cedere.*

Utrum verò crimentur hostes Ecclesiae ejus institutum, non videmus, quum ipsa nulli injiciat laqueum; quod hanc constitutionem adeo ligare non velit, ut vel charitati vel necessitati minime cedere debeat. Quinimo liberum facit, quolibet tempore quibuslibet vesci, modo id vel charitas vel necessitas suadeat, adhibito tamen utriusque Medici, si praesto sint, aut saltem alterius, nimirum animae, consilio.

c. consilium. de observ. jeju.

CAP. V. *Quid in jejunio potissimum spectandum.*

Am quum in jejniis ratio potius indictionis, quam abstinentia ista à carnibus, spectetur; admonendus est populus, quum jejunandum erit, non minus sumptuosa & prolixa illa piscium fercula, quam carniū, vitanda; bellaria item illa, magis quam carnes inflammantia.

CAP. VI. *Redarguuntur, qui Quadragesimae observationem contemnunt.*

Quadragesimae institutio antiquissima est, à temporibus Apostolorum ad nos usque deducta; cujus violatores plerisque generalibus Conciliis, praesertim Toletano octavo, acerrime redarguuntur, religionique contraire monstrantur. Atque adeo omnes, quotquot sine inevitabili necessitate seu fragilitate, evidenterque languore, seu etiam impossibilitate aetatis, diebus Quadragesimae esum carniū attentare praesumpserint, alienos à sancta communione decernit, quod sacris diebus abstinentiae oblati sint, disciplinam ac Quadragesimae dies (quae anni totius Decima putantur, quae & in oblatione jejunii Domino consecrantur) temerarie prophanaverint. Quos verò aut aetas incurvat; aut languor extenuat, aut necessitas arctat, non ante prohibita violare praesumant, quam, à Sacerdote permissum esse, percipiant.

Orig. super Levit. Hieron. adversus Montan. haeret. Ambros. in sermone de Quadragesima 36. Ex Conc. Toletano 8.

CAP. VII. *Litaniae & Rogationes cur institutae, & quomodo populus admonendus sit.*

Litaniae, id est, supplicationes seu Rogationes, indicto triduo jejunio ante Domini Ascensionem, Patribus placuit celebrari: quibus omnes interesse jubentur, ut, quemadmodum omnes peccaverunt, sic & omnes pro venia supplicent, omnesque ad Deum corda cum manibus elevent. Quanquam potissimum Litaniae istae principio institutae sunt, ut tum popu-

Ex Conc. Arcl. c. 23.

populus, divina institutione admonitus, clementiam Dei exoret, quo pestes, clades, calamitates, fames, bella, & id generis adversa, quæ nobis iustissimo Dei iudicio ob peccata nostra infliguntur, ac sub id anni tempus, nempe Veris (quum bella emergere, atque terræ fructus, qui tum in flore atque teneri adhuc sunt, facile corrumpi solent) potissimum imminet, avertat & tollat. Ut autem Ecclesia fiduciam erga Deum (quam orantes ac petentes habere necesse est) tum in nobis adaugeat, Heliam proponit, hominem nobis similem & passibilem, qui oratione oravit ut non plueret super terram, & non pluit annos tres & menses sex; & rursus oravit, & cælum dedit pluviam, & terra dedit fructum suum. Quod si solus Helias, petens, exauditus est, num Christus Ecclesiæ suæ preces averfabitur? Hic interim populus docendus est, quod non solum quæ animi, sed & quæ corporis & externa bona sunt, à Deo omnium autore postulare oporteat: & redarguendi illi, (haud ita multo, quam gentes, meliores,) qui vel fortunæ, vel suæ industriæ, bona temporaria accepta ferunt.

Jacob. ult.
3 Reg. 17.

CAP. VIII. Processiones intra septa Ecclesiarum peragendæ.

Quod Processiones per agros & campos peraguntur, rationem quidem habet; nempe quod populus oret, ut segetes ac fruges terræ à Domino conserventur. Verum, ut alia plurima, ita & hic mos, hominum malitiâ, depravatus est; quod per occasionem talis deambulationis, quæ Deo placando erat instituta, pleraque scelera committantur. Quamobrem Nobis fatius videtur, ut hæc aliæque supplicationes ac Processiones, de cætero intra septa Ecclesiarum religiose fiant, ac ut in templo, loco precatationibus peculiariter dedicato, oretur Deus, habeaturque tum pius, rei ac tempori conveniens, ad populum commonitorius sermo. Nostros tamen Suffraganeis liberum relinquimus, ut ipsi in suis Diocæsi- bus de hac re, uti mores regionis patientur, dispiciant.

Mar. II.

CAP. IX. Admonendus populus, cur feriæ institutæ.

Diligenter quoque populus admonendus est, cur feriæ, & potissimum dies Dominicus, qui à temporibus Apostolorum in Ecclesia Dei semper celebris fuit, institutæ sint. nempe, ut tum in unum omnes pariter convenirent ad audiendum verbum Domini, ad audiendum quoque Sacrum, & communicandum; breviter, ad vacandum Deo soli, ut dies illa tantum orationibus, Hymnis, Psalmis, & Canticis spiritualibus transigatur. Hoc enim est sanctificare sabbatum.

Apo. I.

Exodi 20.
Deut. 5.

CAP. X. In feriis soli Deo vacandum.

Quamobrem cupimus, hisce diebus prohiberi nundinas, claudi cauponas, vitari comestationes, ebrietates, sumptus, lites, lusus improbos, choreas plenas infaniis, colloquia prava, cantilenas turpes; breviter, omnem luxum. Nam hisce & quæ hæc fere semper consequuntur, blasphemias ac perjuriis, nomen Domini prophanatur, ac sabbatum (quod nos admonet, ut quiescamus perverse agere, & benefacere discamus) contaminatur.

Isa. I.

CAP. XI. Dies dedicationis templi, extra Coloniam, uno die ubique celebrandus; & quomodo sit admonendus populus.

Et, quum in diebus festis, qui dedicationi Ecclesiarum peculiariter dicati sunt, plerumque indigna committantur, adeo ut videatur populus tum potissimum comestationis caula convenire: visum Nobis est, ut per Dioceses Nostras, uno certo die anni, quo ejusmodi festum dedicationis in Metropolitana Nostra colitur, in reliquis quoque Ecclesiis omnibus, extra Civitatem Nostram Coloniam Agrippinam constitutis, observetur. Nam intra Coloniam summo Nostro templo suis honos constare debet; quod & in aliis oppidis insignioribus, ubi una cæteris Ecclesiis præeminet, obtinere placuerit; videlicet, ut ibi minores Ecclesiæ pridie ejus diei, qui dedicationi Ecclesiæ summæ jus loci consecratus est, aut die Dominico proximo præcedente, suas singulæ dedicationes celebrent, observetur. Docendus autem est populus, dedicatione templi significari dedicationem Ecclesiæ Catholicæ ac cujuslibet hominis Christiani, qua copulatur Deo. Nam, ut divus Augustinus ait: Quotiescunque templi festivitatem colimus, si fideliter ac diligenter attendimus, & sancte & iuste vivimus, quicquid in templis manu factis agitur, totum in nobis spirituali ædificatione completur. Non enim est mentitus ille, qui dixit: Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos. Et iterum: Nescitis quia corpora vestra templum est Spiritus sancti?

August.

I Cor. 3.

CAP. XII. Cur Tempia & Altaria consecrentur.

Ex vetustissima institutione & more receptum est, Tempia & Altaria, & pleraque alia, quibus in templis ad excitandum fidelium animos, & divinum cultum explendum, utimur, consecrari, solemnibusque precibus ac benedictionibus dedicari Deo. quod in veteri quidem Testamento præceptum etiam divinum

c. Sicut non alii. c. Missarum solemnias. c. Ecclesiar de cons. dist. I.